

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt, picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune”. Rom. 10, 15.

Anul VI.

București.

No. 12.

Protocolul adunării generale a Conferinței Moldova

dela 8—10 Octombrie 1926, în Focșani.

A treia adunare anuală a Conferinței Moldova a avut loc anul acesta la Focșani dela 8—10 Octombrie. Ședințele s'au ținut în localul nostru din Str. Nicolae Săveanu No. 10. Au luat parte membrii din Comunitățile din Moldova și Bucovina, serbând cu toți momente de adevărată iubire creștinească. Ca oaspete din partea Diviziunii Europene am avut pe bătrânul pionier și misionar L. R. Conradi. Uniunea Română a fost reprezentată prin Președintele P. P. Paulini și secretarul ei, D. Florea.

Seria ședințelor Adunării Generale s'a deschis la 8 Octombrie ora 9 a. m. de către fr. Constantin Popescu, Președintele Conferinței Moldova, cu cântare și rugăciune. Au fost reprezentate 22 Comunități prin 56 delegați. Numărul Comunităților este acum de 46.

Președintele Conferinței, Constantin Popescu, a prezentat un raport despre situația actuală a Conferinței Moldova, care la 30 Iunie se prezintă cu un număr de 1595 membri. A mai prezentat deasemenea și raportul financiar pentru ultimii 3 ani, raport primit deasemenea cu unanimitate de voturi.

Pentru pregătirea și studierea lucrărilor Adunării Generale s'au ales prin vot unanim un Comitet de Hotăriri, un Comitet de Acreditări și un Comitet de Numiri, potrivit organizației noastre bisericești.

Comitetul de hotăriri a propus următoarele hotăriri, cari au fost discutate, admise și votate apoi cu unanimitate în ședințele Adunării Generale:

1) Având în vedere iubitoarea purtare

de grijă a lui Dumnezeu prin aceea că ne-a păstrat în pace, sănătate și credință statornică până în timpul de față, și văzând noi puternica realizare a marilor Sale făgăduinți prin aceea că Evanghelia progresează în Conferința noastră,

hotărăm ca în semn de recunoștință față de bunul nostru Tată Ceresc să-I aducem în această adunare închinarea și mulțumirea cuvenită și să ne consacram din nou pe altarul Său.

2) Exprimăm și de data aceasta mulțumirile noastre respectuoase Onor. Minister de Culte și de Interne, precum și Autorităților civile și militare din Focșani, că au binevoit să ne asigure respectarea libertății cultului potrivit Constituției.

3) Văzând că în mod intenționat și provocător persoane străine de comunitatea noastră uzează de numele nostru, pentru ca sub această înfățișare să poată răspândi mai ușor învățături contrarii Cuvântului lui Dumnezeu și dăunătoare bunului nume al comunității noastre, hotărăm să respingem cu desăvârșire calomniile pe cari aceste persoane interesate caută să le răspândească, și să ne desolidarizăm de orice persoană și orice mișcare, care ar face o asemenea lucrare rea.

Declarăm cu această ocazie că noi nu putem numi frați de ai noștri în credință, decât pe aceia, cari împreună cu noi caută să aducă mărire lui Dumnezeu prin rămânerea în comunitatea noastră și conlucrare pentru progresul cauzei reprezentată de această comunitate.

Rugăm de asemenea conducerea Uniunii, să ia măsurile dictate de împrejurări pentru a lămuri opinia publică asupra faptului că noi nu recunoaştem, decât o singură comunitate a Advenştitorilor de Ziua Şaptea, şi să facă acei paşi necesari pentru a păstra neştirbirea drepturilor noastre ca o comunitate.

4) După cuvântul Domnului Hristos, care zice: „Voi sunteţi sarea pământului” şi „lumina lumii”,

Hotărîm ca toţi predicatorii, misionarii, presbiterii, şi slujbaşii comunităţilor noastre să aibă în vedere continua propăşire a membrilor noştri.

5) Copiii noştri fiind expuşi la influenţe din afară, dăunătoare moralei, hotărîm a-i pune tot mai mult la adăpost de aceste influenţe, înfiinţând şcoli de Sabat pentru copii în fiecare comunitate şi grupă, unde sunt copii. Pentru realizarea acestui plan invităm comunităţile să pună la dispoziţie instructorii, materialul ajutat şi încăperile necesare.

6) Având în vedere lucrarea care o avem de făcut şi nevoia de lucrători bine educaţi şi cu experienţe în lucrare, hotărîm să invităm pe tinerii şi tinerile noastre să consacre viaţa lor în serviciul Domnului şi să se pregătească a merge la Institutul nostru biblic unde să-şi adune cunoştinţele necesare.

Rugăm comunităţile, ca acolo, unde tinerii nu ar avea mijloacele de întreţinere la şcoală, şi unde împrejurarea ar permite, să susţină din tinerii lor la Institutul biblic.

De asemenea rugăm comunităţile să dea o mai mare atenţie fondului de educaţie.

8) Având în vedere nevoia de noi lucrători în Conferinţa Moldova, precum şi criza financiară, prin care trece Conferinţa, hotărîm ca predicatorii, misionarii evanghelici şi presbiterii comunităţilor să vină în ajutor membrilor noştri, cu sfaturi şi îndemnuri cu privire la susţinerea lucrării Evangheliei.

9) Mulţumind Casei de Editură, pentru sacrificiile, pe cari le-a făcut intru a ne

pune la dispoziţie scrieri din mărturiile spiritului profetic, şi o carte nouă de imnuri cu note, şi cunoscând marele folos pe care aceste cărţi îl pot aduce în comunităţile şi familiile noastre, hotărîm ca să stăruim la răspândirea acestor scrieri, aşă ca în timp cât mai scurt să punem din nou la dispoziţia Casei de Editură sumele necesare pentru tipărirea unor noi scrieri.

10) Având în vedere hotărîrea Uniunii Române în ce priveşte inzeestrarea Institutului nostru biblic cu mobilierul necesar unei bune funcţionări hotărîm ca în Sabatul din 9 Octombrie a. c. dimineaţa să se facă o colectă specială în acest scop.

Comitetul de acreditări a propus pe următorii fraţi în lucrarea misionară din Conferinţa Moldova pentru anul 1927:

Predicatori: Const. Popescu, P. Betea, N. Alexe şi Şt. Ouatu.

Predic. Ajutori: Alex Petrescu şi P. Moşan.

Lucr. Bibliici: C. Munteanu, C. Grădinoiu Ionescu, Grigore Lehaci şi Dumitru Tudose.

Lucr. Interim: Const. Andrieş, Gheorghie Darie şi George Oresciuc.

Comitetul de numiri a propus pe următorii fraţi ca slujbaşi în Conferinţa Moldova:

Preşedinte: Constantin Popescu.

Secr. şi Cassier: Arthur Văcăreanu.

Dirij. Colport.: Până la numirea dirigintei respective, răspunderea o va avea N. Dorobăţ diriginte de colportor pe lângă Uniune.

Secret. Depart.: Leon Bălan.

Comitet: Const. Popescu, A. Văcăreanu, L. Bălan, A. Knittel şi Anghel Panait.

Propunerile acestor două comitete au fost deasemenea admise şi votate cu unanimitate.

Ziua de Sămbătă, 9 Octombrie a fost o sărbătoare plină de bucurie şi binecuvântare pentru toţi cei prezenţi la Conferinţă. Şcoala de Sabat a fost vizitată de 142 membri şi 22 vizitatori, iar colecta a fost de 1058,50 lei.

În după amiaza zilei Domnului a avut loc întărirea prin binecuvântare pentru serviciul de predicator a fraților Nicolae Alexe și Ștefan Ouatu, urmată de o producție a Cercului Tinerimii cu recitări și coruri.

Prezența Spiritului Sfânt a fost simțită

la toate adunările acestei Conferinți anuale și Dumnezeu să ajute, ca binecuvântarea primită în aceste zile să rămână neștearsă și să aducă pretutindeni roade pentru viața veșnică.

Președinte, C. Popescu.

Secretar, A. Văcăreanu.

CEI ȘAPTE DIACONI.

(Fapt. 6, 1—7).

„În zilele acestea când s'a înmulțit numărul ucenicilor, Evreii cari vorbeau grecește, cărtiau împotriva Evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la împărțeala ajutoarelor de toate zilele”.

Întâia comunitate a creștinilor s'a organizat prin adunarea oamenilor de diferite trepte și neamuri. În zilele când s'a revărsat Spiritul Sfânt în ziua Rusaliilor „se aflau în Ierusalim Iudei, oameni cucernici din toate neamurile cari sunt sub cer”. Fapt. 2, 5. Între bărbații de credință ebraică ce se aflau la Ierusalim erau și unii așa numiți Greci. Între aceștia și Iudeii din Palestina eră de multă vreme o stare de neîncredere, ba chiar de ură.

Înima celor veniți la credință prin apostoli fusese imblânzită și se făcuse între ei o unire datorită iubirii creștinești; cu toate prejudecățile de mai înainte ei trăiau acum în deplină înțelegere. Satan știă destul de bine, că atâta timp, cât va fi această unitate, puterea lui va fi paralizată, și nu va putea să împiedece înaintarea Evangheliei; căută deci să producă curente de idei contrarii pentru ca folosindu-se de ele să producă desbinare în comunitate.

Înmulțindu-se numărul ucenicilor, vrăjmașul aprinse bănușeala unor, cari pe vremuri fuseseră deprinși să privească gelos la cei de o credință cu ei, și să vorbească de rău pe conducătorii lor, și în felul acesta se născu o „cârtire împotriva Evreilor din partea Grecilor”. Cauza nemulțumirii eră o presupusă trecere cu vederea cu ocazia împărțirii de ajutoare, a văduvelor Grecilor.

O asemenea tratare neegală ar fi fost protivnică spiritului Evangheliei; deaceea Satan isbutise în felul acesta să dea naștere la bănușeală. Trebuie deci să se ia grabnice măsuri, spre a înlătura orice motiv de nemulțumire ca să nu poată vrăjmașul să se bucure de o ruptură ce s'ar fi produs în rândurile credincioșilor.

Ucenicii lui Isus ajunseră la un punct hotărîtor în viața lor de evanghelizare. Sub înțeleapta conducere a apostolilor, cari lucrău uniți în puterea Sfântului Spirit, lucrarea ce le fusese încredințată, crescuse. Comunitatea se măria neîncetat, iar creșterea numărului membrilor puneă asupra conducătorilor o povară tot mai grea. Nu un om singur, dar nici un grup întreg de oameni, n'ar fi putut duce singuri această povară, fără ca prin aceasta să nu se primejduască existența viitoare a comunității. Se simți nevoia unei subîmpărțiri a răspunderilor, cari în timpul primelor zile ale comunității fuseseră purtate așa credincios de câțiva. Apostolii trebuia să facă acum un pas însemnat în desăvârșirea organizării evanghelice a comunității, trecând asupra altora răspunderile ce până acum le duseseră singuri.

Apostolii adunară pe credincioși, și mănați de Spiritul Sfânt, au propus comunității un plan pentru o mai bună organizare a forțelor lor de lucru. Apostolii lămuriră că a sosit timpul ca diriguitorii spirituali, cari aveau de supravegheat comunitatea, să fie liberați de îndatorirea de a împărți ajutoare, ca în felul acesta să aibă timp să se

devoteze predicării Cuvântului. „Deaceia fraților”, ziseră ei, „alegeți dintre voi șapte bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune, pe cari îi vom pune la slujba aceasta. Iar noi vom stăruî necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului”. Sfatul acesta a fost urmat, și prin rugăciune și punerea mânilor au fost deosebiți șapte bărbați pentru slujba de a împărți ajutoare.

Chemarea celor șapte, spre a se ocupa de supravegherea unei anumite ramuri a lucrării, se dovedi ca o mare binecuvântare pentru comunitate. Acești slujbași cumpăriră cu grijă nevoile fiecăruia, precum și mijloacele financiare generale ale comunității și, prin înțeleapta lor gospodărie și prin pilda lor în temere de Dumnezeu, au fost de mare ajutor conlucrătorilor lor în aducerea la aceeaș țință a diferitelor nevoi ale Comunității.

Că acest pas a fost după planul lui Dumnezeu ne-o dovedesc efectele cele bune, dovedite imediat. „Cuvântul lui Dumnezeu se răspândi tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulți mult în Ierusalim, și o mare mulțime de preoți veniau la credință”. Această recoltă de suflete se datoră atât faptului că apostolii aveau mai mult timp liber, dar și zelului și puterii aduse de cei șapte diaconi. Faptul că acești frați fuseseră deosebiți pentru lucrarea specială de a ajuta pe săraci, nu-i opriă delă lucrul de predicare. Dimpotrivă erau foarte potriviți pentru acest lucru, pentru învățarea altora în cele ale adevărului, și ei se consacrară acestei lucrări cu toată inima, după care au avut un frumos succes.

Primei comunități i se incredințase o lucrare mereu crescândă; ei trebuiau să producă puncte de lumină și binecuvântare în tot locul unde s'ar fi aflat suflete voioase de a se predă în serviciul lui Hristos. Predicarea Evangheliei trebuia să se întindă pe întreaga față a pământului, și trimeșii crucii nu puteau să spere, că vor putea să-și implinească însemnata lor însărcinare, dacă nu rămăneau legați prin unire creștinească și

în felul acesta să arate lumii, că sunt una cu Hristos în Dumnezeu. Nu se rugase Conducătorul lor lui Dumnezeu: „Păzește în Numele Tău pe aceia pe cari Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și noi?” Nu spusese despre ucenicii Săi: „Lumea i-a urit, pentrucă nu sunt din lume” și apoi S'a rugat Tatălui, ca „ei să fie desăvârșit una”, „ca lumea să creadă, că Tu M'ai trimis”? Ioan 17, 11. 14. 23. 21. Vieța lor spirituală și puterea lor depindea de Acela, care îi însărcinase să predice Evanghelia.

Puterea Sfântului Spirit și conlucrarea îngelilor cerești numai atunci putea să fie date ucenicilor, când erau una cu Hristos. Numai cu ajutorul acestor puteri cerești erau ei în stare să formeze un front unit contra lumii și să rămână biruitori în lupta pe care erau siliți să o ducă neîncetat contra puterilor întunerecului. Când ar fi fost gata să lucreze în unire, urmă să li se trimeată ființe cerești, cari să le deschidă calea; în felul acesta inimile erau pregătite de a primi adevărul și mulți erau câștigați pentru Hristos. Câtă vreme rămăseră una, comunitatea a înaintat „frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor”. Cânt. Cânt. 6, 10. Nimic nu putea să-i oprească înaintarea. Ea trecea delă biruință la biruință, și își îndeplinea în chip strălucit misiunea ei de a duce lumii Evanghelia.

Organizarea comunității din Ierusalim ar trebui să fie o pildă pentru organizarea comunităților în orice loc unde vestitorii adevărului aduc suflete la cunoștința adevărului. Aceia cari au însărcinarea de a supraveghea comunitatea, nu trebuie să domnească asupra moștenirii lui Dumnezeu, ci, ca păstori înțelepți, să păstorească turma lui Hristos și să fie pildă pentru ei (1 Petr. 5, 2. 3.) și tot așa și diaconii trebuia să fie oameni cari „să fie vorbiți de bine și să fie plini de Spiritul Sfânt și de înțelepciune”. Toți trebuia să stea uniți pentru adevăr și dreptate și să-l păstreze cu hotărîre și neclintire. În felul acesta unirea își exercită influența ei asupra întregii turme.

Când mai târziu se organizară în diferite părți ale pământului grupe și comunități ale credincioșilor, organizarea a fost dusă mai departe, pentru ca să se poată păstra uniunea și înțelegerea în lucrarea lor. Fiecărui membru i se cerea să fie credincios în locul său. Fiecare trebuia să folosească cu înțelepciune darurile încredințate lui. Unora li s'a dat prin Duhul Sfânt daruri deosebite: „înfăiu apostoli; al doilea proroci; al treilea învățători; apoi pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor, și vorbirii în felurite limbi”. 1 Cor. 12, 28. Toți acești lucrători deosebiți trebuie totuși să lucreze în armonie.

„Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu care lucrează totul în toți. Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosirea altora. De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh; altuia credință prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia puterea să facă minuni; altuia prorocia; altuia deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor. Dar toate acestea le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voește. Căci după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un trup, tot așa este și Hristos”. 1 Cor. 12, 4—12.

Asupra aceloră cari au fost chemați ca conducători ai bisericii lui Dumnezeu pe pământ tronează răspunderi grele. Când pe vremea teocrației Moisi se străduia să poarte singur răspunderi, sub povara căroră, mai curând sau mai târziu, trebuia să cadă sdrobot, Ietro i-a dat un sfat înțeleptesc de a subimpărți răspunderile. „Fii tălmăciul poporului”, i-a zis Ietro, „înaintea lui Dumnezeu, și du pricinile înaintea lui Dumnezeu. Învață-i poruncile și legile; și arată-le calea pe care trebuie s'o urmeze și

ce trebuie să facă”. Ietro l-a mai sfătuit să rânduească oameni „peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece”. Aceștia trebuia să fie „destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei”; ei trebuia „să judece poporul totdeauna” și în felul acesta să ia lui Moisi acele istovitoare datorii, acele multe lucruri mărunte, cari puteau foarte bine să fie rezolvite și de alte ajutoare consacrate.

Timpul și puterea aceloră, cari prin voința lui Dumnezeu, primesc locuri de răspundere, la conducere, ar trebui să fie devotate chestiunilor mai importante cari cer o deosebită înțelepciune și mărimă de suflete. Nu este după planul lui Dumnezeu ca asemenea bărbați să aibă și îndatorirea rezolvării chestiunilor mai mărunte, pentru limpezirea căroră și alții ar fi capabili. Ietro propusese lui Moisi astfel: „Să aducă înaintea ta toate pricinile însemnate, iar pricinile cele mici, să le judece ei înșiși. În felul acesta îți vei ușura sarcina, căci o vor purta și ei împreună cu tine. Dacă vei face lucrul acesta, și dacă Dumnezeu îți va porunci așa, vei putea face față lucrurilor, și tot poporul acesta va ajunge fericit la locul lui”.

Ascultând de sfatul acesta, Moisi a ales oameni „destoinici din tot Izrailul, și i-a pus căpetenii ale poporului, căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece. Ei judecau poporul în tot timpul; aduceau înaintea lui Moisi pricinile grele, iar toate pricinile mici le judecau ei înșiși”. 2 Moisi 18, 19—26.

Când alese Moisi mai târziu șaptezeci de bătrâni, cari să ducă împreună cu el răspunderea conducerii, căută cu îngrijire oameni demni, cu judecată sănătoasă și cu experiență, ca să-i fie ajutoare. În instrucțiunile pe cari le dăduse bătrânilor la data alegerii lor arătase câteva din calitățile cari trebuie să facă pe cineva în stare de a fi un înțelept conducător al comunității. „Ascultați pe frații voștri, și să judecați după dreptate neînțelegerile fiecăruia cu fratele

lui, sau cu străinul. Să nu căutați la fața oamenilor, în judecățile voastre; să ascultați pe cel mic ca și pe cel mare; să nu vă temeți de nimeni, căci Dumnezeu e cel care face dreptate". 5 Moisi 1, 16. 17.

Regele David la încheierea domniei sale a dat celor cari purtau povara lucrării lui Dumnezeu pe vremea lui, o însărcinare însemnată. Regele încărunit a adunat la Ierusalim „toate căpeteniile lui Izrail, căpeteniile semintțiilor, căpeteniile cetelor din slujba împăratului, căpeteniile peste mii și căpeteniile peste sute, pe cei mai mari peste toate averile și turmele împăratului și ale fiilor săi, pe dregători, pe viteji și pe toți voinicii" și i-a îndemnat cu multă căldură „înaintea întregului Izrail", înaintea comunității Domnului, și „înaintea Dumnezeului nostru care aude", să păzească și să caute „toate poruncile Domnului, Dumnezeului nostru". 1 Cron. 28, 1. 8.

Pe Solomon, care trebuia să ocupe un loc de o răspundere neobișnită, l-a îmbărbătat cu aceste cuvinte: „Și tu, fiule Solomoane, cunoaște pe Dumnezeul tatălui tău, și slujește-I cu toată inima și cu un suflet binevoitor; căci Domnul cercetează toate inimile și pătrunde inchipuirile și toate gândurile. Dacă-L vei căuta, Se va lăsa găsit de tine; dar dacă-L vei părăsi, te va lepăda și El pe vecie... Întărește-te și lucrează". 1 Cron. 28, 8. 9.

Aceleași principii ale sfințeniei și ale dreptății cari trebuia să guverneze pe mai marii poporului lui Dumnezeu pe timpul lui Moisi și David, trebuie să fie urmate și de aceia, cari aveau răspunderea supravegherii comunității de curând organizată în Noul Testament. La orânduirea lucrurilor în toate comunitățile și la așezarea oamenilor ce se potriviau pentru diferite servicii apostolii s'au condus după măsura cea înaltă a calităților de conducători prezentate în Vechiul Testament. Ei păstrau ca regulă, ca cineva care primește o însărcinare în locuri de răspundere în comunitate să fie „fără prihană; nu încăpățânat, nici mâniaș, nici dedat la vin, nici bătaș, nici lacom de căș-

tig mârșav; ci să fie primitor de oaspeți, iubitor de bine, cumpătat, drept, sfânt, înfrânat; să se țină de cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să stătească în învățătura sănătoasă, și să infrunte pe potrivnici". Titu 1, 7—9.

Rândueala păstrată în prima biserică creștină le-a dat putința, să înainteze egal, în deplină ordine, îmbrăcați în armura lui Dumnezeu. Grupele credincioșilor, deși răspândite prin locuri depărtate, erau totuș membre ale unui corp; ele conlucrau unitar și armonios. Dacă undeva se ivia neunire în vreo comunitate, ca de pildă în Antiohia și în altă parte, și dacă credincioșii nu se mai puteau uni, atunci lucrurile acestea nu trebuia să producă rupturi în comunitate, ci se apelă la o adunare generală a tuturor credincioșilor, cari se adunau la un loc ca delegați și reprezentanți ai diferitelor comunități locale și a cărei conducere revenia în mâna apostolilor și bătrânilor. În felul acesta se făcea față incercărilor lui Satan, de a pune mâna pe comunitățile separate, căci toți lucrau pretutindeni în unire, și planurile vrăjmașului de a despărți și de a nimici erau dejucate.

„Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduelii, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților". 1 Cor. 14, 33. El cere, și astăzi ca și pe vremuri, ca în ce privește administrarea și tratarea diferitelor chestiuni ce privesc comunitatea să se procedeze cu rândueală și sistem. Lucrarea Sa trebuie implinită cu temeinicie și amănunțime, pentru ca El să-și poată pune sigiliul asupra ei, sigiliul bunei Sale plăceri. Creștin să se unească cu creștin, comunitate cu comunitate; unealta omenească trebuie să conlucreze cu puterea dumnezeiască, oricare forță trebuie să fie supusă Sfântului Spirit; dar toți la un loc, uniți, trebuie să vestească lumii solia harului lui Dumnezeu.

E G. White.

Das Wirken der Apostel, S. 68—75.

Cuvântul lui Dumnezeu dreptarul omului.¹⁾

Acum o jumătate de an am fost prin părțile Chinei, de acolo prin mai toate locurile din Europa și din toate părțile vă aduc salutările fraților...

Deschidem acum în Scriptură spre a citi un text din Ioan 17, 17: „Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul”. Aci nu se spune numai atât, că acest cuvânt este adevărat, dar ne mai adaugă încă ceva de aceeaș însemnătate, ș’anume, că noi putem fi mântuiți. Aceasta este de mare însemnătate pentru noi. Nu e faptul că ar lipsi puterea lui Dumnezeu, ni se întâmplă uneori rău, ci din cauză că nu prețuim îndeajuns Cuvântul prețios al lui Dumnezeu.

Prin însăș faptul, că e de obârșie dumnezească, este fără margini. Are adâncimi și înălțimi considerabile. Oricare carte am lua după o cetire sau două putem să-i aflăm tot conținutul și o putem pricepe, dar această carte conține adevăruri la cari niciodată nu putem da de margini.

Un mare cugetător a zis: „Cuvântul lui Dumnezeu este apa de vieață; o apă a vieții unde oile nu se pot îneca; dar elefantul se poate îneca”. Aceasta vrea să zică, că omul cu mintea înaltă, se poate îneca dar mieluseii pot trece prin această apă a ei, ei nu se înecă pentrucă ei cred în Cuvântul lui Dumnezeu.

„Sfințește-i în adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul”. Sunt mulți cari se întreabă, cine are adevărul, unde este adevărul. Noi știm ce e adevărul nu pentrucă am ști dela noi, dar nouă ni se descoperă adevărul.

De o jumătate de an am fost în China. Și la o cuvântare ținută de mine, am avut în fața mea ca auzitori un grup de profesori, prefecți, studenți și alții. Ei veniseră cu ocazia inaugurării unei școli a noastră. Cu această ocazie am arătat importanța

credinței lui Hristos. Și la data aceea am dat această experiență. Lumea se interesează acum dacă chinezii zic la ce este strâmb că e drept, sau poate Europeanul zice la ce e drept că e strâmb. Și atunci am arătat un colțar sau un unghiu drept. Când ni se pare ceva strâmb atunci luăm colțarul și-l punem deasupra și atunci el ne spune dacă lucrul acela este strâmb sau drept. Colțarul niciodată nu poate să greșască. El este aceeaș în toate părțile. Colțarul meu e adus din America dar cred că și aci aveți tot asemenea colțare. Deci colțarul meu e bun în America ca și în Germania și România. Pe când eram ucenic și dădeam cu rânduia sau tăiam cu ferestreul, trebuia să tai acolo unde eră însemnat de colțar. Dacă nu s'ar întrebuiță unghiul acesta noi n'am putea controla dacă lucrăm drept sau dacă obiectul e drept. Cât timp un ucenic nu e maestru el se servește de acest colțar mai des, dar când devine maestru, el atunci ia obiectul și se uită cu un ochiu pe o muchie a lui și atunci poate spune iar, dacă e drept sau nu. Ochiul îi spune aceasta. Noi toți trebuie să devenim maestrii. Mai cetim în Ebr. 5, 14: „Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s'a deprins, prin întrebuițare, să deosebească binele și răul”. Persoanele cari sunt mulțumite pot observa ceace este drept de nedrept, ce e bun de ce e rău. Toți trebuie atunci să devină maestri. Dar ca să devii maestru trebuie să întrebuițezi mai întâi acest colțar sau unghiu. Și acest dreptar este numai Biblia. Cum pot eu ști aceasta?

Vieța voastră trebuie să corespundă cu Biblia. Trebuie să ne comparăm, să ne măsurăm cu această carte. Dacă nu corespundem cu cerințele ei, atunci trebuie să ne tăiem și să înlăturăm ce este rău și nu e drept.

Noi dela natura noastră suntem așa de strâmbi, încât în fiecare zi trebuie să ne tăiem cu ferestreul și să ne luăm cu rân-

1) Lectură Biblică (cuvântare) ținută cu ocazia Conferinței Muntelui de L. R. Conrad, Secretar General la Conf. Generală, în ziua de 14 Oct 1926, în localul din Str. Labrint 116.

deaua. Noi să ne rugăm lui Dumnezeu astfel: „Doamne, dacă azi n'am fost bun, fă-mă de aci încolo mai bun. Dă-mi mie har ca să pot trăi după această măsură”. Așa s'a rugat și Isus in cea din urmă rugăciune către Tatăl. El zicea: „Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul”. Cât de mult este încercat acest cuvânt. Cât de mare e siguranța noastră că aceasta e drept. Să mai cetim un text in Psalm 7,12: „Dacă cel rău nu se întoarce la Dumnezeu, Dumnezeu își ascute sabia, își încordează arcul, și-l ochește”.

Știm că aurul trebuie să fie de multe ori lămurit prin foc, și ce multă atenție se dă. De fier nu ne prea interesăm că e un metal mai puțin însemnat, dar de aur sau argint, argintarul cu multă grijă caută să-i înlăture orice sğură. Dacă nu e curat cum trebuie atunci se spune că e fals, și acei oameni sunt condamnați dacă se dovedește falsitatea in metale. Acum noi de ce trebuie să fim lămuřiți de 7 ori, de ce nu odată, sau țe deua ori, pentru ce de 7 ori?

Mai mult decât atât. Când acest cuvânt este drept, și când el spune că trebuie să fie așa, este așa. In a 2-a Timoteiu 3,15-17 acolo zice: „Din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, cari pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința in Isus Hristos. Toată Scriptura este *Insuflată de Dumnezeu*, și de folos ca să învețe, să mustre, să *îndrepte*, să dea înțelepciune in neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”. Aveți un cuvânt care sună frumos in limba românească: *Insuflat*. Ce vrea să spună aceasta? Omul a scris, dar Dumnezeu a insuflat intr'ănsul. Cuvântul acesta face pe oameni desăvârșiți. Laudă fie Domnului că avem o măsurătoare, și pentru partea spirituală ca să vedem de ce are nevoie vieța noastră. Măsurătoarea pentru oameni este dată de Dumnezeu.

Am fost de multe ori între turci și Arabi. Eu insumi am cetit de două ori Coranul. Nu l-am cetit pentru că imi plăcea. Mi-a fost de ajuns să-l cetesc și odată chiar, dar

am voit să știu ce se află in el. Din toate acestea însă lipsește Cuvântul lui Dumnezeu. Le lipsește sigiliul. Care este acest sigiliu? In Luca 24 găsim acest lucru. Dar mai întâi să cercetăm situația de aci. Lucrurile se întâmplau in noaptea invierii. Ucenicii de frică incuiaseră ușile. O parte dintre ei nu credeau. Unii veniră să spună că L-au văzut inviat, alții erau prin oraș. Deodată Isus apărū in mijlocul lor. Ei atunci au început să zică că e o vedenie, o arătare. Înfațisarea Lui nu eră ca a lor, ci strălucia. D-voastră ați auzit de multe ori vorbindu-se despre stafii. Acestea n'ar avea carne și oase. Așa crezură și apostolii pe Domnul. Dar El le-a zis: „Uitați-vă la Mine, am carne și oase, nu sunt o arătare sau o vedenie. Eu sunt Hristosul cel inviat din morți. Și ca să-i convingă despre acestea și mai bine, le-a zis: „Aveți ceva de mâncare? Ei l-au dat ceva pește fript. Apoi le-a zis: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se implinească tot ce este scris despre Mine in Legea lui Moisi, in Proroci și in Psalmi”. Luca 24, 44. Observați și versetele 45 și 46: „Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile. Și le-a zis: „Așa este scris, și așa trebuie să pătimească Hristos, și să învieze a treia zi dintre cei morți”. Așa este scris. Așa zice măsura cea bună și așa s'a și întâmplat. Că atunci când va veni Mesia așa trebuie să învețe. Toate au fost scrise in profeție: nașterea, desvoltarea, activitatea Sa, pătimirea, crucificarea, moartea și invierea Sa. Și așa s'a și întâmplat.

Mă aflam odată la o Conferință in America, intr'o Comunitate întemeiată de mine, acum 40 ani. După adunare am trebuit să mă las să fii fotografiat. O soră mi-a zis acum trebuie să te fotografiezi. Chiar azi am primit fotografia aceea. Dacă vreau să mă duc undeva trimit mai dinainte fotografia. Când ajung la gară printre mii de oameni mă așteaptă cineva și când mă dau jos el știe că sunt eu, deoarece a văzut mai dinainte fotografia și el își zice: e un om bătrân, înalt, fără barbă, cu părul cărunt. Și atunci mă recunoaște mai ușor.

Profeții au făcut fotografia Domnului. Poate ar gândi cineva că acest om ne vorbește acum dela sine. Așa ceva nu găsim aci spus. Dar să cetim textul din 1 Petru 1, 10. 11: „Prorocii, cari au prorocit despre harul care vă eră păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și împrejurări aveă în vedere Duhul lui Hristos, care eră în ei, *când vestia mai dinainte palimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate*“. Cine le-a ajutat lor pentru această fotografiere? Dumnezeu. El, Mântuitorul știa mai dinainte acestea. Și prorocii știau mai înainte patimile și slava Sa, și ei au mărturisit mai înainte. A mărturisi însemnează a ști ceva. Nu poți să mărturisești ceva mai înainte ca să știi despre ce este vorba, sau despre ce ai văzut și auzit. Cetiți și în Isaia 53, 7: „Când a fost chinuit și asuprit, n'a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celorce o tund; n'a deschis gura“. Apoi în Psalm 22, 7. 8: „Toți ceice Mă văd își bat joc de Mine; își deschid gura, dau din cap și zic: S'a increzut în Domnul! Să-L mântuească Domnul, să-L izbăvească, fiindcă-L iubește”.

Profetul Isaia le-a raportat ca și când el le-ar fi văzut. Cum se poate aceasta? Dumnezeu i-a arătat acestea și el pe urmă a mărturisit, că a văzut pe Mesia. Hristos a vorbit despre ceace este scris aci.

Oamenii vorbesc foarte mult despre înțelepciune și pricepere. Vreți să vă dovedesc? Sunt 40 ani de când scriu despre întâmplările ce au loc în fiecare zi. Câteodată uit să scriu pentrucă trebuie să fiu ici și colo, cum de pildă mă găsesc azi în mijlocul Dv. Atunci nu mai știu ce să scriu. Și atunci mă trudesc foarte mult să-mi aduc aminte când a avut loc acea întâmplare înainte sau după amiază. Când eram mai bine de 20 ani nu cetisem decât un catechism. După aceea am luat o carte cu 160 „contraziceri Biblice”. Pe care apoi le-am învățat toate pe de rost. Și acum, imi spuneam, dacă voiu sta de vorbă cu cineva care crede în Scriptură,

eu voiu putea să-l birui cu aceste contraziceri. Nu trecu mult și mergând într'o familie care cetia Biblia, am rămas uimit pe lângă cetirea Bibliei de felul de vieață pe care o trăia acea familie. Deci eră o vieață trăită după Biblie, și nu numai Biblia însăș. Au trecut de atunci 50 ani și azi sunt convins mai mult ca oricând că această carte și numai această carte este Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este spada Duhului Sfânt.

Deci dacă luăm acest șablon sau colțar și vom pune peste ceva vom vedea că ceea ce nu este potrivit după aceasta este strâmb. Și ceace este potrivit cu acest Cuvânt este drept. Nimic nu se mai poate alătură de această carte. Nu mai pot zice iată încă o carte asemănătoare! În Apocalips la ultima carte zice să nu adăugăm nimic la această carte. Deci nu putem adăuga nici la stânga ei, nici la dreapta ei, nici deasupra ei ceva, ci această carte stă deasupra tuturor. Există multe cărți și scrieri în lume. Orice alte scrieri le pun dedesubtul acestei cărți și această carte deasupra. În Vechiul Testament Cuvântul nu există așa cum îl avem noi astăzi. Se întâmplă pe timpul lui Ilie că poporul Izrail se abătuse dela adevăratul Dumnezeu și atunci Ilie a zis poporului ca de fiecare parte să se facă câte un altar, ca să se vadă care este Dumnezeu cel adevărat, și a mai zis: „Dumnezeul care va răspunde prin foc, acela să fie adevăratul Dumnezeu. Și tot poporul a răspuns, și a zis: „Bine!” După aceea știm că la rugăciunea lui Ilie Dumnezeu a răspuns cu foc din cer și a mistuit jertfa lui Ilie, iar Baalii au fost atunci distruși. Și prin aceasta s'a dovedit că Ilie a fost adevăratul profet. În Apocalips 13 ni se mai vorbește și acolo tot de un foc care se poğoară din cer, dar acolo este vorba despre lucrarea lui satan. Când el va face să cadă foc din cer, noi ce vom aveă ca probă? Numai singură cartea lui Dumnezeu. Acela va fi semnul falș din timpurile din urmă.

Să mai auzim cum zice textul dela început: „Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul”. Și Domnul să ne ajute la aceasta, Amin.

Un sfat bun către mame și tinere.

Oricât de mult își iubește o mamă un copil, totuși n'ar trebui ca să desmerde prea mult pe copiii. Copilul nici să nu simtă că este atât de mult iubit și laudat. Dela început, omul a fost predispus la cădere în păcat din prea multă laudă și înălțare de sine. Deaceea este bine ca copiii să nu fie îmbrăcați prea pompos, mai cu seamă fetițele; cu rochiile peste măsură de scurte, de li se văd lengiurile de dedesubt și picioarele prea goale. Căci acesta este primul pas ca de aci încolo copilul să nu mai simtă nici o rușine și nici o sfială și când devine mare se obișnuște astfel, și crede că trebuie să se ție după ultima modă, că așa a fost învățată de măicuța sa.

Socotți acum Dv., dacă fiicele Sionului ar trebui să se ia după fiicele lumii? Sau ar trebui ca fiicele lumii să se ia după fiicele Sionului? Dacă noi creдем că am ieșit din lume, și am intrat în Sion, trebuie ca atitudinea, purtarea și îndeosebi îmbrăcămintea noastră să fie ca ale fiicelor Sionului, după cum au fost și sfințele femei: „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns

al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Astfel se împodobiau odinioară sfințele femei, cari nădăduiau în Dumnezeu, și erau supuse bărbatilor lor; ca Sara, care ascultă pe Abraam, și-l numia „domnul ei”. Fiicele ei v'ăți făcut voi, dacă faceți binele fără să vă temeți de ceva”. (1 Petr. 3, 3—6). „Vreau deosemena ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor cari spun că sunt evlavioase”. (1 Tim. 2, 9, 10).

Când venim mai ales în casa Domnului, ținuta noastră să fie îndeosebi în temere de Dumnezeu, pentru că avem această credință că Domnul este întotdeauna prezent în mijlocul nostru. Profetul Isaia ne raportează cum stă îngerul în fața lui Dumnezeu. Isa. 6, 2. Dacă am văzut cum îngerii cari stau în fața lui Dumnezeu își acoperă fața și picioarele, apoi cu atât mai mult ar trebui ca surorile noastre, și îndeosebi ele, să-și acopere cu atât mai mult gâtul, mâinile și picioarele.

Ec. Şrom.

Intrebări

La cari cefitorii revistei „Curierul Misionar” sunt rugați să caute răspunsurile în Biblie și să ni le trimeată.

21. Ce profet însemnat a fost salvat în tinerețe dela moarte sigură de soția sa, o fiică de rege?

22. Cum s'a numit împăratul căruia i-a plăcut agricultura?

23. Cu ce ocazie un popor a postit și s'a rugat pentru fericirea copiilor lor?

24. Cum se numește stâncă în care s'a adăpostit 600 ostași timp de patru luni?

25. Cine a auzit vuet de pași în vârful unor duzi?

26. Ce poruncă a lăsat Maica Domnului?

27. Cum s'a numit împăratul păgân care și-a adus pe propriul său fiu jertfă pe un zid?

28. Cine s'a luptat până a obosit și i-a rămas mâna lipită pe sabie?

29. Cine a fost răpit de Domnul după ce a adus bucurie unui suflet?

30. Cum se numesc acei 2 bărbați însemnați plini de credință de care s'ar fi rugat Dumnezeu?

31. Care bărbat s'a ascuns între vase, în momentul când poporul îl alegea de rege?

32. Despre cine zice Dumnezeu că are o inimă ca diamantul?

Comunicațe de

I. Nicolescu și M. Dumitrescu.

Ploesti.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 11—11 Decembrie, 1926.

Filip și administratorul din Etiopia.

Textul biblic : Fapte 8, 26—40.

De memorizat : „Cred că Isus este Fiul lui Dumnezeu”. Fapt. 8, 37.

1. Prin Filip s'a săvârșit o mare lucrare în Samaria, și o mare mulțime a crezut în Isus și a fost botezată. Când s'a întors Petru și Ioan la Ierusalim, Filip mai rămase în Samaria, care era la treizeci de mile la nord de Ierusalim. Fără îndoială că ucenicii înțelegeau acum și mai deplin ceea ce gândise Isus când spusese: „Imi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului.”

2. Intr'o zi „un înger al Domnului a vorbit lui Filip, și i-a zis: Scoală-te, și du-te spre miazăzi, pe drumul care pogoară spre Ierusalim la Gaza, și care este pustiu.” Drumul la Gaza trecea printr'un ținut unde nu trăiau decât puțini oameni, și unde pământul nu era arat și nu creșteau cereale.

3. Filip ar fi putut să se mire de ce vrea Domnul să-l trimeată într'un loc singuratec ca acesta, însă el fără să se plângă sau să mai aștepte, „s'a sculat și a plecat”. Pe când Filip mergea pe drumul spre Gaza, el văzu un bărbat dintr'un ținut foarte îndepărtat numit Etiopia. El călătoria într'o trăsură, și fără îndoială că avea cu el însoțitori și servi. Acest bărbat ocupă o poziție înaltă, căci împărăteasa Etiopiei îi încredințase toate bogățiile ei pentru a avea grije de ele.

4. Acest bărbat din Etiopia știa ceva despre Dumnezeu, și venise la Ierusalim tocmai din țara sa, care era la o depărtare de mai mulți km., pentru ca să se închine Lui. Dar el nu știa despre Isus, Fiul lui Dumnezeu. El se întorcea acasă având dorință în inima sa să înțeleagă mai bine Cuvântul lui Dumnezeu. Când îl văzu Filip, el ședea în trăsura sa și cetea cu voce tare

din sulul de pergament pe care era scrisă Scriptura, cuvintele pe cari le spusese profetul Isaia despre Isus.

5. „Duhul a zis lui Filip: „Du-te, și ajunge carul acesta! Filip a alergat și a auzit pe Etiopian cetind”. Filip ascultă un moment, și apoi zise: Înțelegi ce cetești? Etiopianul răspunse: Cum aș putea să înțeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva? Și a rugat pe Filip să se suie în car, și să sadă împreună cu el.”

6. Atunci se sui lângă el în trăsură, și Etiopianul îi arătă locul unde cetise în Scriptură și unde se spune: „El a fost dus ca o oaie la tăiere; și, ca un miel fără glas înaintea celui ce-l tunde, așa nu și-a deschis gura”. Atunci bărbatul acela spuse lui Filip: „Rogu-te, despre cine vorbește proorocul astfel? Despre sine sau despre vreun altul?”

7. Atunci începând chiar cu aceleaș cuvinte pe care le cetise bărbatul acesta, Filip, „i-a propovăduit pe Isus”. El îi spuse că Isus era oaia dusă la tăiere, și că El nu își deschise gura pentru a învinui sau chiar a mustră pe dușmanii Săi.

8. Filip spuse acestui bărbat că Domnul Isus a venit pe pământ, a suferit, și a murit pentru păcatele noastre; că El a fost înviat, și se sui la ceruri pentru a ne pregăti un loc; și că trimese Spiritul Sfânt să fie cu poporul Său până ce va reveni. Filip spuse că toți acei cari cred în Isus, și regretă păcatele lor, și se botează, vor fi mântuiți.

9. În timp ce mergeau înainte cu trăsura, Filip vorbi cu Etiopianul. „Pe când își urmau drumul, au dat peste o apă. Și eunucul a zis: Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat. Filip a zis: Dacă crezi din toată inima se poate. Eunucul a răspuns: Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.”

10. „A poruncit să stea carul, s'au porocorit amândoi în apă, și Filip a botezat pe eunuc. Când au eșit afară din apă, Duhul Domnului a răpit pe Filip, și eunucul

nu l-a mai văzut. În timp ce eunucul își vede de drum, plin de bucurie, Filip se află la Azot."

11. Fără îndoială că atunci când Etiopianul ajunsese acasă, el spuse și altora de Evanghelia pe care o auzise. Filip se găsea într-o cetate ce era la o depărtare de aproape cincisprezece km. de Gaza. Filip „propovăduia Evanghelia străbătând toate orașele până ce dânsul veni la Cesarea". Ne putem închipui că Filip și-a făcut o reședință în Cesarea, fiindcă cetim despre șederea lui aci timp de mai mulți ani.

Intrebări.

1. Ce lucrare mare a fost făcută în celatea Samaria? Unde s'au întors Petru și Ioan? Unde a rămas Filip? Ce cuvinte înțelegeau acum ucenicii mai deplin?

2. Cine spuse lui Filip ce să facă imediat? Unde trebui să meargă? Descrie drumu spre Gaza?

3. Ce a făcut Filip?

4. Ce știi despre Etiopian?

5. Ce spuse Duhul către Filip? Ce a auzit Filip când s'a apropiat de trăsura? Ce a întrebat pe Etiopian? Ce răspuns primii?

6. Despre ce s'au ocupat ei?

7. Cum explică Filip înțelesul cuvintelor celite?

8. Ce lucru spuse Filip despre Domnul Isus? Ce spuse despre acei cari cred în Isus?

9. Ce întrebare puse Etiopianul, când ajunseră la o apă? Ce răspuns Filip? Ce spuse bărbatul acesta?

10. După aceasta, ce s'a întâmplat?

11. Ce ne putem închipui negreșit că făcù Etiopianul când ajunse acasă? După acestea unde-și făcù Filip reședința?

Lecțiunea 12—18 Decembrie, 1926.

Intoarcerea lui Saul.

Textul biblic: Fapte 9, 1—22.

De memorizat: „Doamne, ce vrei să fac?" Fapt. 9, 6.

1. Când Ștefan a fost adus înaintea judecării, un bărbat numit Saul, un evreu din cetatea Tars, un alt ținut, venise la Ierusalim și făcù tot ce i-a stat în putință pentru ca Ștefan să fie condamnat la moarte. Saul era un tânăr care studiasse în școlile evrești, și atât preoții cât și conducătorii îi dădeau o mare considerație. El păzise veșmintele celor cari omoriseră cu pietre pe Ștefan, văzuse și fața lui strălucitoare, și mai auzise ultimile lui cuvinte.

2. În mintea lui Saul venise gândul că Ștefan poate că are dreptate, și că preoții poate fac o mare greșeală persecutând pe acei cari cred în Isus. Dar preoții și conducătorii îi spuseră că nu se poate să fie așa, și că Isus a amăgit pe popor, și că acei cari încă mai cred în El trebuie să fie făcuți să-și lepede această credință. Atunci Saul deveni și mai neînduplecat în ura sa contra acelora cari credeau în Isus.

3. Unii dintre ucenici fugiseră la Damasc, o cetate foarte veche ce se află situată la o depărtare de mai mulți km., la nord de Ierusalim, și predicând oamenilor, mulți veniră la credință. Saul auzind despre aceea și „înșulând încă amenințare și omor împotriva ucenicilor Domnului, venind la arhiereu cerù dela dânsul scrisori la Damasc către sinagogi, că dacă va găsi pe vreunii, cari cred în Isus să-i aducă legați la Ierusalim".

4. Pentru a putea face drumul cel lung între Ierusalim și Damasc, trebuia ca Saul și garda lui de soldați să meargă aproape șase zile. În cele din urmă, plin de bucurie, Saul zări din depărtare casele cenușii din cetate. Și mergând s'a apropiat de Damasc și fără de veste străluci ca un fulger împrejurul lui o lumină din cer, și a căzut la pământ. Soarele care strălucia pe un cer cu nori dădea o lumină ca aceea a lunii în comparație cu slava lui Dumnezeu, care strălucia în jurul lui Saul. Atât de mare era această slavă încât insoțitorii lui au fost cuprinși de groază și aproape orbiți de strălucirea luminii.

5. Când Saul a căzut la pământ. „a

auzit un glas care-i zicea: Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești? Cine ești Tu, Doamne? a răspuns el. Și Domnul a zis: Eu sunt Isus, pe care-L prigonești. Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într'un ghimpe". Boii, câteodată când erau mânați de cineva, dădeau înapoi în fierul ascuțit la vârf, ce era folosit de conducătorul lor. Dar făcând astfel ei înșiși se răniau mai rău decât i-ar fi putut răni conducătorii.

6. „Tremurând și plin de frică, el a zis: Doamne, ce vrei să faci? Scoală-te i-a zis Domnul, intră în cetate, și ți se va spune ce trebuie să faci. Saul s'a sculat dela pământ; și măcar că ochii îi erau deschiși, el totuși nu vedea nimic". Lumina din cer îl orbise. L-au luat de mâini, și l-au dus în Damasc. Trei zile n'a văzut și n'a mâncat, nici n'a băut nimic.

7. Pe când Saul stătea fără vedere în casa lui Iuda, la care fusese adus, începuseră să se gândească asupra celor ce spusese profesii despre Acela care va veni și va face lucrarea pe care o făcuse Isus. Spiritul Sfânt îl ajută să înțeleagă, și în cele din urmă Saul văzu că persecutând pe urmașii lui Isus, el persecutase pe Mântuitorul său. În mare rușine și tristețe el căzu în genuchi și strigă către Dumnezeu să-l ierte.

8. „În Damasc era un ucenic numit Anania. . . . Și Domnul i-a zis: Scoală-te du-te pe strada care se chiamă „Dreaptă", și caută în casa lui Iuda pe unul zis Saul, un om din Tars. Căci iată el se roagă; și a văzut în vedenie pe un om, numit Anania, intrând la el, și punându-și mâinile peste el, ca să-și capete iarăș vederea".

9. La început lui Anania îi fu teamă să meargă la Saul, și zise: „Doamne, am auzit dela mulți despre toate relele, pe cari le-a făcut omul acesta sfinților Tăi în Ierusalim; ba și aici are puteri din partea preoților celor mai de seamă, ca să lege pe toți cari cheamă Numele Tău. Dar Domnul i-a zis: Du-te, „și îl lămurii că El alesese pe Saul ca martor pentru El" înaintea neamurilor, și împăraților și fiilor lui Izrael.

10. Deci Anania se duse și intră în acea casă, și punând mâinile peste dânsul zise: frate Saule, Domnul Isus, care ți S'a arătat pe drumul pe care veniai, m'a trimis ca să capeti vederea, și să te umpli de Duhul Sfânt.

11. „Chiar în clipa aceea, au căzut depe ochii lui un fel de solzi; și el și-a căpătat iarăș vederea. Apoi s'a sculat, și a fost botezat". Saul stătut câteva zile cu ucenicii, învățând cu blândețe dela ei. După aceasta, cu mult curaj „predică îndată în sinagogi că Isus este Fiul lui Dumnezeu".

Intrebări.

1. Ce știi despre Saul?
2. Ce gând se poate că venise în mintea lui Saul? Ce îi spusese preoștii? Ce efect avu aceste cuvinte asupra lui Saul?
3. Ce făcuseră ucenicii? Ce a făcut Saul?
4. Ce poți spune despre călătoria lui Saul la Damasc?
5. Când Saul căzu la pământ, ce auzi? Cunoscui Saul glasul acela? Ce întrebă el? Ce îi răspunse glasul? Ce înseamnă cuvintele „să arunci înapoi cu piciorul într'un ghimpe"?
6. Ce s'a întâmplat după acestea?
7. În casa cui fusese dus Saul? La ce se gândi pe când era fără vedere? Cine îl ajută să înțeleagă profesiile? În cele din urmă ce văzu Saul? În rușine și tristețe, ce făcu el?
8. Ce Spuse Domnul lui Anania? Ce făcuse Domnul ca să vadă Saul?
9. De ce îi era teamă lui Anania să meargă la Saul? Ce poruncă repetă Domnul? Ce lucrare avea să facă Saul?
10. Când Anania veni la Saul, ce făcu și ce zise?
11. Ce ajutor primi Saul imediat? Cum dovedi el că și-a predat inima lui Isus? Unde petrecu el câteva zile? După aceea că făcu el, cu mare curaj?

Lecțiunea 13—25 Decembrie, 1926.

Repetiția.

Textul biblic: Fapte 1 până la 9, 22.

De memorizat: Repetiția versetelor de memorizat din tot trimestru.

1. Intr'o zi Domnul Isus merse cu ucenicii Lui la Muntele Maslinilor. „Pe când îi binecuvântă, S'a despărțit de ei, și a fost înălțat la cer”. In timp ce ucenicii se uitau după El, iată că li s'au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb, și au zis: „Bărbați Galieeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S'a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaș fel cum L-ați văzut mergând la cer”. După aceasta ucenicii s'au întors de grabă la Ierusalim.

2. Ucenicii stăruiau în rugăciune pentru a primi Spiritul Sfânt pe care Isus promisese că-L va trimete. „Și când fu împlinită ziua cincizecimii toți erau împreună la un loc; și fără de veste se făcù sunet din cer ca de un vânt ce bate tare și umplù toată casa unde sebeau . . . Și toți se umplură de Spirit Sfânt”. Indată ucenicii începură să vorbească în alte limbi pe care nu le învățaseră, și toți oamenii adunați în Ierusalim auziră Evanghelia, fiecare în limba lui. Mulți au fost botezați, și într'o zi au fost adăugați bisericii trei mii.

3. Petru și Ioan văzù un olog cerșind la poarta templului. Petru îi zise: „Argint și aur n'am; dar ce am, îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă. L-au apucat de mâna dreaptă și l-au ridicat în sus. Indată i s'au întărit tălpile și glesnele Tot norodul l-a văzut umblând, și sărind, și lăudând pe Dumnezeu.

4. Unii dintre evrei s'au mâniat foarte tare fiindcă Petru și Ioan spuneau că ologul s'a făcut sănătos prin puterea lui Isus. Evreii au poruncit lui Petru și Ioan „să nu mai vorbească cu nici un chip, nici să mai învețe pe oameni în Numele lui Isus”, și le-au dat drumu.

5. Ucenicii din Ierusalim își vindeau pă-

mânturile și aduceau banii la picioarele apostolilor, pentru ca să-i împartă la toți cari aveau nevoie. Anania și Safira pretindeau că dă tot, in timp ce își mai păstrau o parte și pentru ei. Petru spuse: „N'ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu! Ințaiu Anania și puțin mai târziu soția sa, au căzut jos și au murit. Și „o mare frică a apucat pe toți cari ascultau aceste lucruri”.

6. Apostolii continuau să predice, dar in cele din urmă evreii „au pus mâna pe apostoli, și i-au aruncat in temnița de obște. Dar un inger al Domnului a deschis ușile temniței. A doua zi de dimineață, evreii găsiră ușile închisorii incuiate, și ostașii de strajă la locurile lor, dar in loc ca apostolii să fie in închisoare ei erau in templu și predicând poporului. Când preoții îi amenințară, apostolii răspunseră: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, decât de oameni!”

7. Au fost aleși șapte diaconi, cari să ajute la distribuirea hranei și a lucrurilor trebuincioase celor sfinți. Ștefan unul dintre aceștia, vorbi Grecilor despre Isus, și unii crezură. Alții acuzară pe nedrept pe Ștefan că a vorbit împotriva lui Dumnezeu și împotriva templului. Când Ștefan a fost adus la judecată, îi strălucia fața „ca o față de inger”. Când vorbi despre Isus poporul se mânie, și se năpusti asupra lui „l'au tărit afară din cetate, și l-au ucis cu pietre”. Ștefan muri rugându-se pentru dușmanii săi.

8. Filip fugi în Samaria, și mulți oameni crezură in cuvintele lui. Un bărbat numit Simon, oferi apostolilor bani pentru a putea avea puterea să dea și el altora Spirit Sfânt. Petru îi zise: „Banii tăi să piară împreună cu tine Inima ta nu este curată inaintea lui Dumnezeu”.

9. Ingerul Domnului spuse lui Filip să meargă pe drumul ce duce la Gaza. Filip văzù pe un Etiopian ce mergea in trăsura sa cetind din Scriptură, dar neînțelegând-o. Filip explică profețiile privitoare la Domnul Isus, și Etiopianul spuse: „Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu”; și Filip

il botează într'o apă pe lângă care trecură.

10. Saul mergea la Damasc pentru a prinde pe apostoli și a-i arunca în închisoare. În apropiere de Damasc, străluci asupra lui o lumină puternică, și Domnul Isus îi spuse: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești”. Atunci Saul înțelese că Isus era Fiul lui Dumnezeu, și că persecutând pe ucenicii Lui, el persecutase pe Fiul lui Dumnezeu. Saul se pocăi de păcatul său și începă să predice oamenilor pe Isus.

Intrebări.

1. *In ce fel părăsi Isus pe ucenicii Săi? Ce făgăduință le-a fost dată de doi ingeri?*

2. *Pentru ce lucru stăruiau ucenicii în rugăciune? Când și cum au primit răspuns la rugăciunile lor? Ce putere dădă ucenicilor Spiritul?*

3. *Istorișește vindecarea ologului dela poarta templului.*

4. *Ce făcu pe evrei să se mânie? Ce opriră pe Petru și Ioan să facă?*

5. *In ce chip se aveă grijă de credincioșii săraci? Care a fost întâmplarea cu Anania și Safira?*

6. *Cum se încercară evreii să oprească lucrarea apostolilor? Dar ce s'a întâmplat? Cum răspunseră apostolii la amenințarea evreilor?*

7. *In ce scop a fost aleși șapte bărbați? In ce chip nedrept a fost acuzat Ștefan? Ce s'a întâmplat la judecată? Ce dovedă că Ștefan aveă iubirea Domnului Isus în inima sa?*

8. *Unde fugi Filip? Ce mare greșală făcu un bărbat cu numele Simon?*

9. *De ce trebui să se ducă Filip pe un drum pustiu? Care a fost rezultatul imediaței lui ascultări?*

10. *Cum se sili Saul să împiedece lucrarea Domnului? In ce chip călă Saul să-i îplinească planul? Ce mare schimbare avă loc în Saul în urma celorce i s'au întâmplat?*

Versetele de memorizat din tot trimestru.

1. „Acest Isus, care S'a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni in acelaș fel cum L-ați văzut mergând la cer.” Fapt. 1, 11.

2. „Oricine va chemă numele Domnului va fi mântuit.” Fapte 2, 21.

3. „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat in numele lui Isus Hristos; . . . apoi veți primi darul Sfântului Duh.” Fapte 2, 38.

4. „Prin credința in numele lui Isus, a întărit numele Lui pe omul acesta, pe care-l vedeți și-l ascultați.” Fapte 3, 16.

5. „Nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, in care trebuie să fim mântuiți.” Fapte 4, 12.

6. „Buzele mincinoase sunt urite Domnului; dar ceice lucrează cu adevăr îi sunt plăcuți.” 12, 22.

7. „Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.” Fapte 5, 29.

8. „Cine are milă de sărac, împrumută pe Domnul.” Prov. 19, 17.

9. „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.” Apoc. 2, 10.

10. „Zidește in mine o inimă curată, Dumnezeule, pune in mine un duh nou și statornic!” Psalm 51, 10.

11. „Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu” Fapte 8, 37.

12. „Doamne, ce vrei să fac?” Fapt. 9, 6.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară.

Director: P. P. PAULINI

Membri: ȘT. DEMETRESCU

Edit. și Red. resp.: D. FLOREA

Prețul unui număr Lei 8.—Abon. pe un an Lei 96.

Red. și Admin. Str. Labirint 116.

CURIERUL

Anunțăm pe iubiiții noștri Cetitori, că a apărut de sub tipar **Calendarul pe 1927** cu „*Straja dimineții*”, o lucrare ce întrece cu totul pe cele anterioare. Este în format de buzunar și poate fi deci oricând la îndemână. E o surpriză. Are foarte multe lucruri însemnate.

Grăbiți-vă să vi-l procurați deoarece numărul exemplarelor este foarte restrâns.

Caut frate cofetar pentru conducerea unei cofetării și o soră a da ajutor la vânzare. Ambii să cunoască limba română și maghiară. Deasemenea și un ucenic în etate de 15 ani. A se adresa la cofetăria Rudolf Weiss, Diciosânmartin, Str. Regele Ferdinand I. No. 14. 1—2

Vând sau închiriez la poziție admirabilă 7 camere, antreu, lângă pădure în Poiana Țapului. Adresa Mihail Toth Pal, Str. D-r Kremnitz, Poiana Țapului.

Erată. Rugăm a face rectificarea la cântarea: „Colportorii” din Curierul Misionar No. 11 pag. 172 astfel:

La cor strofa 4-a între sfânt și putere să se adauge **CUVÂNT**.

Strofa 2 rând. 4 în loc de *Cine o cere* să se citească **CINE-O FACE**.

Rugăm cine știe adresa fr. G. Tașcă a ne-o comunica pe adresa Comunității București-Labirint No. 116.

Necrolog.

Sora **EROFILA I. COSTACHE** din Com. Simileasca, Jud. Buzău, în etate de 26 ani, după o scurtă suferință a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 7 Sept. a. c.

A fost o membră zeloasă a comunității, și datorită Spiritului Sfânt a dus o viață în temere de Dumnezeu după principiile curate și adevărate ale Evangheliei.

Despărțirea dureroasă de fratele și soțul

ei cât și de copiii a fost cu speranțe că se vor revedea în curând.

S'au rostit cuvântări ocazionale de frațele Pavel Olteanu și Chiriță Doagă la care a luat parte multă lume.

Sperăm să o revedem la învierea cea dintâi a dreptilor.

Buzău.

Chiriță Doagă.

Frațele **ȘIKLODI MARTON** a adormit în Domnul pe ziua de 7 Sept. a. c. Primise legământul în 1913 și a fost un membru activ al comunității Petroșani.

La immormântare fr. Șt. Kelmen a rostit o cuvântare ocazională după care corpul a fost depus sub giulgiul rece până la sunetul trâmbiței lui Dumnezeu.

Rămânem în deplina nădejde că-l vom vedea la apariția Mântuitorului în ceata celor aleși ai lui Dumnezeu.

Deva.

Petre Corman.

Frațele **HRISTACHI HOLBAN** membru al comunității din Bârlad, a fost chemat la repaus de toate lucrurile sale în ziua de 18 Oct. a. c.

A fost un membru sârguincios al comunității sale. Cu câteva ore înainte de a înceta din viață a studiat împreună cu familia sa Lectiunea Biblică și a citit Psalmul 103. Acasă și la cimitir s'au rostit cuvântări ocazionale.

Comunitatea rămâne adânc mișcată de această despărțire însă cu speranța că ne vom vedea la prima inviere a dreptilor.

Bârlad.

Ștefan Ouațu.

Fr. **TUDOR PÂRVĂNICĂ**, membru al Com. Constanța a adormit în Domnul în etate de 43 ani în Cătuțul Ibichoi, jud. Constanța la 31 Oct. a. c. A fost un membru activ al Comunității sale trăind o viață demnă de numele de creștin.

A fost urmat de multă lume. Inhumarea a avut loc în cimitirul local.

Avem speranța revederii în mărire la venirea Domnului nostru Isus Hristos.

Constanța, Vile-Noui. **W. Steinmeier.**